

dighed, at to af Pladserne i det nye Ministerium bleve besatte med Mænd, der mere eller mindre hørte til Oppositionen.

Det var nærmest for i den historiske Sandheds Navn at gjøre denne Indsigelse, at jeg begjærte Ordet. Maa det tillige være mig tilladt nu, da Forhandlingerne vel forhaabentlig ere lige ved deres Afslutning, endnu en Gang med nogle ganske faa Ord at fremdrage og pointere det, der efter min Opfattelse er Stridens egentlige Kjerne; thi under en saa lang Forhandling, med saa mange Sidepning og saa mangfoldige Bemærkninger og Argumenter for og imod, kan det virkelig let ske, at den saa godt som svinder bort, og det har sin store Betydning, at det lige overfor de forestaaende Valg gjentagende bliver slaet fast, hvad det er, vi strides om. Stridens Kjerne er da for det Første ikke Spørgsmaalet om en enkelt eller flere enkelte Lovgivningsfagets Fremme; dette erkendes vel fra alle Sider, og var det derom, at Striden førtes, vilde Grupperingen vistnok blive noget anderledes. Heller ikke er det det Spørgsmaal, der egentlig er at bevare, om man vil stille sig for eller imod Ministeriet; thi var det Stillingen, at Ministeriet plantebe sin Jæne og kaldte alle sine Tilhængere frem om den, da var der vistnok Afskillige, som nu henregnes til „det forenede Spire“, der ikke vilde melde sig. Heller ikke er Spørgsmaalet det, om man skal indrydde eller negte Folkethinget en overveiende Indflydelse paa Statshusholdningen som Følge af dets eiendommelige Stilling lige overfor Finansloven. Evertimod er det under disse lange Forhandlinger gjentagne Gange og fra forskjellige Sider stærkt fremhævet, at en saadan overveiende Indflydelse tilkommer Folkethinget, og jeg tillader mig at være af den Mening, at det er et af de mest praktiske og bedste Resultater af disse lange Forhandlinger, at denne Sætning, som dog jevnlig er bleven omstridt, nu er bleven meget stærkt fastslaet. Jeg fremhæver dette saa stærkt, fordi der efter min og Manges Mening virkelig deri ligger en saadan lille Spire til den parlamentariske Styrelse, som der fra flere Sider og ogsaa i Dag fra den højttagne Finansministers Side er blevet hentydet til, en saadan Spire, der muligvis kan, naar den faar rigtig Nøgt, voxe op og blive til Noget, der kan kaldes en saadan delvis Gjemmemførelse af det parlamentariske System, som kan passe for det danske Folk. Maaſte vil man sige, at en saadan Erkendelse af Folkethingets Stilling ikke er fremkommen fra Regjeringens Side, og jeg skal erkjende, at i den Fællesudtalelse, der fremkom fra Regjeringen, synes man netop at ville meget stærkt betone den fuldstændige formelle Ligeberettigelse for begge Thing, men derpaa kan jeg ikke lægge videre Vægt; thi denne Regjering har dog stærkere end næsten nogen anden i Gjærningen vedkjendt sig hin Sætning, og det er dog af langt større Betydning, at

Saadant vedkjendes i Gjærningen end i Ord. Endelig er det, saavidt jeg kan se, heller ikke Stridens egentlige Kjernepunkt, om den Doktrin er gyldig, som Flertallet har fremsat om Folkethingets forfatningsmæssige Stilling. Saalænge en saadan Doktrin kun fremtraadte som en theoretisk Paastand, kunde den naturligtvis fremfalde megen Kamp og Debat, men den kunde ikke føre til det, der nu er i Færd med at ske. Dertil kommer, at en saadan Theori er det virkelig, navnlig efter de meget forskellige Forklaringer, der ere fremkomne fra Flertallets Side, meget vanskeligt at faae rigtig fat paa. Den smutter saa at sige ud af Hønderne paa En. Thi snart tales der paa en saadan Maade herom, at man virkelig bliver berettiget til, som slet er fra den anden Side, at sige, at der er Tale om at tillægge Folkethinget Myndighed til at indsætte og afsætte Ministerier, ja næsten Myndighed over Kronen, — og hvis man saa vender sig mod en saadan Opfattelse, lyder det i en ganske anden Toneart, at der egentlig kun er Tale om at tage Hensyn til Folkethinget, og at ogsaa Folkethinget maa have Indflydelse, hvilket alle Mennesker jo ere enige om. Snart taler man, som om Repræsentationen kun bestod af Folkethinget, og som om Landsdthinget skulde have en ganske underordnet og afhængig Stilling, men vender man sig mod denne Opfattelse, lyder det i en anden Toneart, at naar Folkethinget kun er omtalt i Adresse, saa er det ikke, fordi man vilde overse Landsdthinget og støde det ud, men fordi man i Følge god Løst ikke burde omtale Landsdthinget i en Adresse fra Folkethinget. Theorien er saaledes saa behændig til at vige bort, at det er vanskeligt at faae fat paa den, og det skulde man dog kunne, hvis den skal være egnet til at fremdrages paa Valgtribunen. Hvad der derimod efter min Opfattelse er Stridens Kjerne, det er, at Folkethingets Flertal nu for at fremtvinge Gjemmemførelsen af denne Doktrin vil gaa til et saa overordentligt Skridt som det at negte Finansloven. Det er egentlig det, hvorom der strides, og det er dette Flertallets Standpunkt, der efter vor Opfattelse er et saa aldeles utvilsomt Overgreb, at vi med Tilbagevisningen af et saadant Overgreb som Grundlag have været i Stand til at samle os, der ellers ere saa meget uenige, til en tæt Kreds, der ikke er bange for at træde frem for Bælgerne og optage en Kamp paa dette Grundlag. Jeg tror, at statsretlige Theorier og Grundlovsfortolkninger ere faare lidet Skikede til at fremdrages paa Valgtribunerne; jeg tror ikke, at de der finde den fornødne Anklang, og for Dvrigt skal jeg bemærke, at vi have en ganske frisk Erfaring for, at saadanne Theorier, naar de fremtræde noget bredt her i Salen, heller ikke her finde Anklang. Derimod er det Spørgsmaalet om Rigtigheden af en bestemt Handling, og ikke af en Theori, der vil komme til at foreligge som Valgprogram og kom-